

Sally

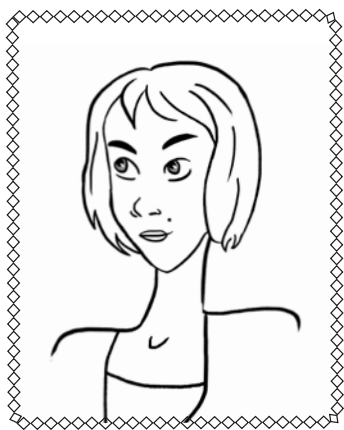
Maya

Karla

Johan

Sofie

Tilde

Mikkel

Mia

ROOMIES^④

FAMILIE
TUR-RETUR

Læs også de andre bøger i serien:
FØRSTE SKOLEDAG FRA HELVEDE
SALLY ALENE I VERDEN
HJEMME GODT, MEN UDE BEDST

ROOMIES 4: FAMILIE TUR-RETUR

Copyright © 2017 Karen Vad Bruun og Forlaget Alvilda, København

Omslag: Lonnie Hamborg, Imperiet

Illustrationer © 2016 Andrada-Aurora Hansen

Grafisk tilrettelægning: BogGrafisk

Bogen er sat med Minion

Trykt 2017 hos GPS Group i Slovenien

1. udgave, 1. oplag

ISBN: 978-87-7165-547-6

Kopiering af denne bog må kun finde sted på institutioner, der har indgået aftale med Copy-Dan, og kun inden for de i aftalen nævnte rammer.

KAREN VAD BRUUN

ROOMIES⁴

FAMILIE
TUR-RETUR

Alvilda

NI DAGE FØR

Sally kan ikke lade være med at smile. Hun er for sent på den, og hun småløber op ad Egelunds brede trapper og ned ad gangen mod det blå værelse. Skoletasken bumper på den ene skulder, og håret er stadig lidt fugtigt efter svømmeturen. Men smilet sidder fast. Hun prøver at tænke på kedelige ting som historie og brøkregning og den slags, prøver at tvinge mundvigene ned ... men de smutter op igen med det samme.

De er allerede i gang. Døren står på klem, og Sally kan høre snak og latter derindefra. Hun kanter sig forsigtigt ind ad døren. Lister ind for ikke at forstyrre mødet. Men det virker selvfølgelig ikke. Der bliver helt stille, og alle ansigter vender sig mod hende.

– Undskyld, siger hun og prøver at se ud, som om hun mener det, mens hun hurtigt klemmer sig ned

mellem Maya og en af pigerne fra Blå. – Der kom lige noget i vejen.

Der bliver hostet højt ved siden af hende.

– Og det *noget* skulle vel ikke være en sød dreng med store, brune krøller?

– Nej!

Sally prøver at sende Maya et dræbende blik, men så kommer det der smil igen og ødelægger det hele.

– Eller ... Altså, vi har bare svømmet, okay?

Nu vil kvinderne også være med. Sally kan mærke, hvordan de bliver varme og blussende.

Alle gangens piger er samlet. De sidder overalt på gulvet, på sengene og i vindueskarmene. De er 24 piger, og 23 af dem griner nu. For en måned siden ville Sally have følt det som verdens ende. Men sådan er det ikke længere. Hun kender dem alle sammen nu. Nogen af dem kun lidt, andre næsten godt. Og hun kan stort set lide dem alle sammen. De griner ikke på en streng måde, og Sally ved, at det hele er glemt om lidt. Men derfor bander hun alligevel Maya langt væk. Og sit smil. Og de kvinder.

Hun ranker sig og prøver at genvinde en smule af sin ære.

– Hør lige, skulle vi ikke arrangere en fest, eller hvad?

Egelund Kostskole er et sted med traditioner. Det er faktisk nogle gange lidt overvældende at være ny og skulle holde styr på alle ritualerne og sangene og svampeturene og højtiderne. Men allehelgensfesten er vist et af højdepunkterne.

Allehelgen er Egelunds måde at fejre halloween på, og Sally glæder sig til festen på sådan en lidt skrækslagen måde. Hun har altid haft det blandet med halloween. På den ene side synes hun, det er fantastisk, når folk gør noget ud af at klæde sig ud og pynter deres hjem med blod og skeletter og den slags. På den anden side, så bliver hun nogle gange virkelig, virkelig bange. Det er ikke noget, hun taler højt om, men hun tror på spøgelser og har altid gjort det. Og til halloween er det, som om hun bare bliver ekstra modtagelig. Der var nogle år, hvor hun slet ikke fik lov til at gå ud og tigge slik, fordi hun fik så mange mareridt bagefter. Men det hjalp, da hun og far selv pyntede lejligheden op og forsøgte at skræmme livet af alle dem, der kom og ringede på døren. Det var efter, at mor var rejst, og Sally blev faktisk næsten kureret. Men også kun næsten. Hun får altså stadig skræk-ondt i maven

ved tanken om allehelgensnatteløb på en stor og mørk kostskole.

– Okay, skal vi starte med en brainstorming?

Karla fra Blå er ordstyrer. Tjansen går på omgang og følger med det værelse, mødet bliver holdt på. De holder gangmøde hver 14. dag, og det kan handle om alt fra for høj musik til regler om max-tid i brusebadene. Men i dag handler det altså om at finde på den mest hårrejsende post til natteløbet.

Hver gang har sin post. Hver post prøver at skræmme de andre fra vid og sans. Eller sådan har Sally i hvert fald forstået det. Og når man så er færdig med at dø af skræk, kan man få lov til at gå ind i spisesalen til fest og dans. Lyder næsten hyggeligt.

Listen med forslag bliver længere og længere. En vil have, at de alle sammen skal gå rundt i klovnekostumer, og Maya synes, de skal lave sådan et rum, hvor de klæder sig ud som de der klamme og sexede vampyrkvinder fra Dracula-filmen og bare ligger og vender og vrider sig og ser lækre og farlige ud i en stor seng. Det er ikke alle, der synes, at dét er en fantastisk idé.

– Maya, husk nu, at der ikke er nogen gymnasiedrenge med! siger Tilde formanende. – Du kommer jo til at traumatisere de stakkels syvende-klassedrenge for livet.

Maya rækker tunge ad Tilde. Tilde sender hende et fingerkys retur. Maya himler med øjnene, men hun taler ikke mere om sin idé. Det er en leg, der aldrig slutter.

– Hvad med dig, Sally? Hvad synes du, vi skal?

Der går et øjeblik, før Sally opfatter, at Karla taler til hende. Og et endnu længere øjeblik, før hun kan finde på noget at svare. Hun skal først lige gøre op med sig selv, hvad der ligger bag. Om Karla vil til at gøre grin med hende eller hænge hende ud på en eller anden måde. Men Karla ser oprigtigt interesseret ud. Sally er totalt uforberedt. Havde egentlig bare regnet med at kunne sidde her og gemme sig lidt og høre på de andre og så melde sig til en kreagrube eller noget i den dur. Men nu bliver hun næsten nødt til at finde på noget.

– Øh, det ved jeg ikke ... Eller ... altså, jeg har altid syntes, at mumier var megacreepy.

Karla nikker, så knolden hopper, og skriver mumier op på sin liste. Sally venter på et eller andet, der fortæller hende, hvor dum hun er, at hun er faldet for det igen: at tro på, at Karla faktisk kan være andet end led og manipulerende.

Men det kommer ikke. I stedet går de bare videre. Karla skriver op og styrer mødet, mens Sally sidder

og undrer sig. Og jo mere hun tænker over det, jo mere går det op for hende, at Karla faktisk slet ikke har været sit gamle tarvelige selv, siden Mia var på besøg på skolen, og de to blev så gode veninder. Men det er flere uger siden nu. Og hun ved også godt, hvorfor hun ikke har tænkt over det før. Sally har for længst vænnet sig til at undgå Karla så meget som overhovedet muligt.

De stemmer om forslagene, og mumierne vinder (selv Karla stemmer på dem!). De ender med at råbe i munden på hinanden med gode forslag til, hvordan de skal forvandle salonen til et egyptisk gravkammer. Sally glemmer helt det, hun gik og smilte over, og lader sig rive med af planlægningen. Der bliver nedsat grupper og lavet lister, og Maya får lov til at være en smuk egyptisk prinsesse, der rejser sig fra graven og overfalder stakkels syvende-klases-drenge.

Sally ser sig omkring i rummet. Hun ser på Tilde, der troner på en seng med knæene oppe under sig og kommer med skarpe kommentarer til det hele.

– Husk lige, hvad der skete med 8.Y's guillotine sidste år! siger hun blandt andet.

Og også:

– Hvorfor kan vi ikke bare rulle Prænille ind i tapetklister og toiletpapir?

Men Sally kender hende endelig godt nok til at vide, at hun nyder det her. At det er sådan, hun er, når hun har det bedst. Og hun ser hen på Sofie, der sidder i det modsatte hjørne og tager referat. Hun skriver koncentreret, men smiler stille imens. Hendes lyse pagehår bliver ved at ryge ned foran ansigtet, og selvom Sally kender bevægelsen så godt – den, hvor hun tager hånden op for at stryge håret om bag øret – så gør den hende alligevel rørt på en mærkelig måde. Og hun ser på Maya ved siden af sig. Smukke, vilde, begejstrede Maya. Som hun stadig skylder en hævn for den dér første bemærkning. Hun ser på sine roomies og på alle de andre piger, og hun glæder sig pludselig virkelig meget til den fest.

Sally er så optaget, at hun ikke rigtig lægger mærke til telefonen, der ligger og brummer nede i tasken. Så hun bliver overrasket, da de går ud fra mødet, og hun ser, at hun har en bunke ubesvarede opkald. Hun bliver endnu mere overrasket, da hun ser, hvem de er fra.

Det er en, hun prøver at lade være med at tænke for meget på. En, hun ikke har set meget længe. En, som ellers kun ringer om søndagen. Når hun altså husker det. Og som aldrig ringer tilbage, hvis man ikke lige tager telefonen.

Det er mor.